

Prea mulți

Judecători 7.2: DOMNUL i-a zis lui Ghedeon: „Poporul care este cu tine este prea mult ca să dau pe Madian în mâna lor.”

Erau „*prea mulți*” oameni lângă Ghedeon, pentru a lupta prin ei – *nu prea puțini*. Un lucru ciudat! Nu întotdeauna slăbiciunea noastră ne stă în cale, ci foarte adesea tocmai puterea noastră. „Ca nu cumva Israel să se laude împotriva Mea, zicând: «Mâna mea m-a salvat!»” Acestea sunt căile Domnului. Copiii lui Israel s-ar fi putut gândi: „De fapt, ne-am fi descurcat destul de bine și fără Dumnezeu, cel puțin am contribuit foarte mult la victorie. Dumnezeu ne-a dat curaj, îndemânare și putere, plus un bun comandant militar, și poate că puterea madianiților era deja puțin slăbită, dar, în cele din urmă, asta este tot ce avem de recunoscut ca datorie față de DOMNUL.” Nu era oare acolo o armată de treizeci și două de mii de oameni – și toți erau războinici? Dacă ar fi reușit să-i învingă pe madianiți și să-i alunge din țară, cui ar fi fost atribuit succesul?

„Poporul care este cu tine este prea mult.” Cât de ciudat sună aceste cuvinte, mai ales în comparație cu celelalte: „Și Madian și Amalec și toți fiii răsăritului s-au întins în vale, *o mulțime, ca lăcustele*; și cămilele lor erau multe, fără număr, ca nisipul de pe țărmul mării!” (Judecători 7.12). Pe lângă aceasta, copiii lui Israel erau „foarte sărăciți din cauza lui Madian” [Judecători 6.6], iar câmpurile lor erau devastate. Le lipsea aproape tot ce era necesar pentru război. Lucrarea, la care Dumnezeu îl chemase pe Ghedeon ca salvator al poporului, nu părea deloc mică. Și totuși: „Poporul care este cu tine este prea mult”.

Și astăzi trebuie să luptăm, iar puterea vrăjmașului este uriașă. Cuvântul crucii trebuie vestit cu înțelepciune, zel și pricepere nenumăratelor mulțimi de oameni. În același timp, sărăcia spirituală dintre cei care se numesc poporul lui Dumnezeu este îngrijorătoare. Iată, aici se ridică cineva în puterea Domnului oștirilor. Dar, de îndată ce a înțeles măreția sarcinii sale, se sperie: „Dacă aș avea mai mult dar, mai multă putere, o influență mai mare! Dacă aș avea o armată suficientă pentru a încerca lupta cu madianiții; dar „cum ar urmări unul o mie și doi ar fugării zece mii?” [Deuteronomul 32.30]. – Dacă aș avea mai multe provizii pentru mulțimea flămândă; „cinci pâini și doi pești, ce sunt aceștia la atâția?” [Ioan 6.9].

Descurajat, presupusul erou lasă brațele să cadă. Să presupunem că ar obține ceea ce dorește și că, înainte de a se apuca de treabă, ar reuși să-și dubleze sau să-și tripleze forțele, astfel încât șansele de succes ar fi mai mari pentru el și ar putea aborda sarcina cu inima mai ușoară și cu mai multă speranță, pentru că, aparent, ar mai rămâne mai puțin de făcut pentru Domnul — nu ar trebui să i se adreseze și lui cuvintele care l-au uimit pe Ghedeon în vechime: „Poporul este prea mult”?

Asta nu înseamnă că, cu cât avem mai puțină putere să facem lucrarea lui Dumnezeu, cu atât mai bine. Nu, ceea ce trebuie să învățăm este mai degrabă că Dumnezeu este atotputernic și complet independent de noi și, mai mult, că ceea ce am primit de la El ca putere și dar pentru îndeplinirea unei sarcini, fie că este mult sau puțin, este suficient pentru scopul respectiv.

Armata lui Israel trebuia să fie inspectată, iar lui Ghedeon i se spune cum să facă aceasta. „Strigă în auzul poporului, zicând: «Cine este fricos și tremură să se întoarcă și să plece de la muntele Galaad!»”

Probabil că Ghedeon s-a gândit: „Dacă așa stau lucrurile, atunci să se întoarcă lași cât mai repede posibil. Cu cât scap mai repede de ei, cu atât mai bine; ei nu pot decât să-i corupă și pe ceilalți”. Pe de altă parte, s-ar fi putut gândi și așa: „Ce scop poate avea un astfel de ordin? Dacă într-adevăr există un laș printre miile de oameni, cu siguranță nu se va da singur de gol”. Poate că nici nu credea că vreunul dintre cei din mulțimea impunătoare ar putea fi atât de fricos.

Dar Dumnezeu știa mai bine. Și Ghedeon știa că nu putea face nimic mai bun decât să asculte de Dumnezeu, oricât de ciudat ar fi sunat ordinul. În plus, nu era oare o bună ocazie pentru armată să se curețe de suspiciunea de lașitate? Așadar, a făcut cum i s-a poruncit. Și, „douăzeci și două de mii s-au întors din popor.”

Douăzeci și două de mii de lași care s-au declarat singuri ca atare! Cine ar fi crezut asta? Ce uimire, ba chiar dispreț, trebuie să fi cuprins sufletul curajosului comandant al armatei evreiești când a văzut cum trupele sale se tolesc la primul sunet al cuvintelor: „Lași înapoi!” Și totuși, și noi vedem uneori rânduri frumos împodobite mășăluind și le auzim cântând:

„Haideți, haideți la luptă curajoasă,
voi, toți luptători ai lui Hristos!”

Dar odată ce strigătul lui Ghedeon ajunge la urechile acestor „luptători ai lui Hristos”, sub forma unei încercări imperioase, cât de repede se răresc rândurile, cât de repede se tolesc trupele!

Douăzeci și două de mii de lași – douăzeci și două de mii care nu voiau să lupte, după propria lor mărturisire. Probabil că unul l-a privit pe celălalt când a fost dat ordinul dezonorant și a citit în trăsăturile celui alt gândurile din propria inimă. „Dacă tu fugi, fug și eu”, scria acolo; și astfel au fugit cu toții. Chiar dacă Ghedeon nu ar fi crezut că vreunul dintre oamenii săi ar fi putut fi atât de slab, Dumnezeu îi cunoștea mai bine.

Și astăzi se întâmplă ca douăzeci și două de mii să părăsească câmpul de luptă spirituală și să se întoarcă, iar doar zece mii să rămână, ca douăzeci și două de mii să renunțe la slujba lor și chiar să-i batjocorească pe cei care rămân fideli la postul lor. Marea majoritate le dă lașilor curajul trist nu numai să nu se rușineze de propria lor lașitate, ci și să se ridice deasupra celorlalți.

Trebuie să fi fost o priveliște dureroasă pentru Ghedeon să vadă cum se risipește mulțimea mare. Dar zece mii rămăseseră totuși! Ne putem imagina cu ce sentimente i-a privit pe cei necredincioși și cât de mult i-a ars sufletul să repare rușinea cu cei zece mii rămași. Dar Dumnezeu nu se lasă grăbit de nerăbdarea omului și nici înșelat de aparențe false. Drumul spre succes, calea către atotputernicia lui Dumnezeu, este încă blocat. El privește cei zece mii și încă nu este mulțumit. „Poporul este încă mult, coboară-i la apă și ți-i voi încerca acolo” [Judecători 7.4], este porunca Lui.

Ce cale ciudată de purificare! Dar noi vedem cât de profundă și semnificativă a fost.

Poporul este condus la apă și, în funcție de modul în care beau, se face o selecție. Alți nouă mii șapte sute de oameni sunt dați la o parte, rămânând doar trei sute. De ce? Acești trei sute „au lipăit cu mâna la gura lor”. Au băut în grabă, în fugă, fără să-și acorde niciun moment de odihnă. Toți ceilalți „s-au plecat pe genunchi ca să bea apă” [Judecători 7.6].

De la luptătorul lui Hristos se așteaptă să lupte cu bărbăție și hotărâre sub stindardul Domnului său împotriva păcatului, lumii și diavolului. Așezarea pe genunchi și băutul este poziția odihnei. Cei care au adoptat-o și-au trădat caracterul. Desigur, ei au disprețuit retragerea lașă. Au rămas să lupte împotriva lui Madian. Dar nu se grăbeau să lupte. Puteau să se odihnească, puteau să zăbovească lângă apele răcoritoare, pentru a se simți bine astăzi. Măine sau poimăine va fi

destul de devreme pentru a se preocupa de madianiți. Domnul a privit din cer, El, care nu vede cu ochii omului, și a făcut alegerea Sa.

Cei trei sute erau din material autentic. Sinceri, serioși și neînfricați, mintea lor era concentrată exclusiv asupra lucrării care îi aștepta. Ei rămăseseră nu pentru a fi apreciați, ci *pentru a lupta; intenționau* să lupte. Și ei beau, dar nu ca cei care doresc odihnă și plăcere. Aveau nevoie de înviorare ca și ceilalți și nu disprețuiau această înviorare, dar o luau cu stăpânire de sine, așa cum se cuvine unui războinic.

Tot ceea ce este necesar pentru întărirea și înviorarea noastră în ziua luptei ar trebui să „mâncăm în grabă”, într-un fel, și să nu „ne așezăm pe genunchi”. Timpul odihnei este înaintea noastră. Odată ce va veni ospățul nunții, munca și războiul se vor sfârși pentru totdeauna.

Cei nouă mii șapte sute își găsesc și astăzi contraimaginea. Nu există oare unii care fac o impresie foarte bună și par să nu lase nimic de dorit, care nu se întorc când li se oferă ocazia de a evita lupta, dar care totuși duc lipsă de ceea ce este esențial, de o inimă întreagă și neîmpărțită, de o dedicare totală Domnului și sarcinii care le-a fost încredințată?

Porunca DOMNULUI: „Bateți pe madianiți” nu se adresează nici celor treizeci și două de mii, nici celor zece mii, ci numai micului rest de luptători *credincioși și adevărați*.

Pentru a fi luptători ai lui Hristos, avem nevoie de hotărârea, voința fermă și spiritul neobosit al celor trei sute. Ținând ochii ațintiți asupra țelului, ei l-au urmărit, chiar dacă puterile lor erau pe cale să se epuizeze (compară cu Judecători 8.5). De aceea, DOMNUL spune despre ei: „Cu cei trei sute de oameni care au lipăit vă voi salva” [Judecători 7.7]. Ei erau adevărații luptători; despre ceilalți s-a spus: „iar tot poporul să meargă fiecare la locul său”.

Dar putem trage încă o altă învățătură din pasajul nostru, și anume că marile probleme sunt adesea rezolvate prin mijloace foarte mici. Nu comportamentul nostru în momentele în care se așteaptă mult de la noi determină caracterul nostru și capacitatea noastră de a îndeplini sarcina care ne revine. Ne putem face puternici într-un moment dat, pentru ca apoi, când criza a trecut și tensiunea s-a diminuat, să eșuăm. Mulțimea celor care au rămas în urmă după prima chemare nu a fost afectată de ispita: „Cine este fricos și tremură să se întoarcă”, dar ei au eșuat când au fost puși la încercare la pârâu.

„Ți-i voi încerca acolo” – acolo unde se simțeau cel mai puțin observați, unde comportamentul lor era complet involuntar și, prin urmare, cel mai natural și mai semnificativ.